

## Arrest

nr. 301 949 van 20 februari 2024

in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAEREWYCK  
Antwerpsesteenweg 165/2  
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 november 2023.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. D'HAENENS *loco* advocaat G. VAEREWYCK.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoekster, die verklaart Noord-Macedonische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 30 januari 2023 waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.*

*Bij het, ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022, werd Noord-Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 duidt Noord-Macedonië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Noord-Macedonië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.*

*In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.*

*2. De Raad benadrukt dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven als haar echtgenoot. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift, waarin dezelfde middelen worden aangevoerd als deze die door haar echtgenoot aanhaalt, niet betwist.*

*Inzake haar echtgenoot (zaak nr. 288 390) werd als volgt beschikt:*

*“1. Verzoeker, die verklaart Noord-Macedonische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 30 januari 2023 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.*

*Bij het, ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022, werd Noord-Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 duidt Noord-Macedonië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Noord-Macedonië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.*

*In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.*

*2. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Noord-Macedonië opnieuw geconfronteerd te worden met zijn buurman waarvan hij vermoedt dat hij zijn huis heeft afgebrand en die van plan zou zijn om zijn ander huis ook af te branden. Hierdoor vreest hij voor zijn leven en dat van zijn hele gezin. In de bestreden beslissing wordt er vooreerst op gewezen dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde gemeenrechtelijke en interpersoonlijke problemen met zijn buurman, die geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Noord-Macedonië voor verzoeker sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*2.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in*

een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker komt immers niet verder dan het poneren van een vrees, het volharden in eerder afgelegde verklaringen, het bekritisieren en minimaliseren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

2.2. In zijn verzoekschrift voert verzoeker vooreerst de “formele ongeldigheid van de bestreden beslissing” aan omdat uit de aan hem ter kennis gebrachte beslissing op geen enkele wijze kan worden afgeleid of deze beslissing werd genomen door een bevoegd persoon.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de kennisgeving van de bestreden beslissing louter “De gemachtigde ambtenaar” vermeldt, wijst de Raad erop dat een kennisgeving geen voor vernietiging vatbare handeling is (RvS 13 oktober 2015, nr. 232.536). Verzoekers kritiek op deze kennisgeving kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, laat staan tot het bekomen van internationale bescherming in zijn hoofde.

Ten overvloede stelt de Raad nog vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de “kennisgeving van beslissing” van 30 januari 2023 (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 3) het volgende vermeldt:

“Voor de commissaris-generaal,  
De gemachtigde ambtenaar,  
[manuele handtekening]  
PNI”

Hieruit blijkt dat de kennisgeving van de bestreden beslissing – voor de commissaris-generaal – werd gedaan en werd gehandtekend door de ambtenaar “PNI”. Bijgevolg is het wel degelijk mogelijk te achterhalen welke ambtenaar de kennisgeving van de beslissing heeft uitgevoerd.

De beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 3), bevat een stempel “Bij delegatie CH Adjunct-commissaris” en een handtekening. De thans voorliggende bestreden beslissing vermeldt bijgevolg wel degelijk door wie ze werd genomen en bevat een stempel én handtekening. Dat de kopie van de bestreden beslissing, die verzoeker ontving bij kennisgeving van 30 januari 2023, deze stempel en handtekening niet bevat, doet hieraan geen afbreuk, noch leidt dit tot de ongeldigheid van de bestreden beslissing. Verzoeker kon immers wel degelijk kennis nemen van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus met stempel en handtekening, aangezien deze beslissing zich in het administratief dossier bevindt. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage. Conform artikel 32 van de Grondwet heeft ieder “het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in artikel 134”. Het inzagerecht laat verzoeker toe om zijn dossier op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) in te kijken en kennis te nemen van de inhoud ervan. Verzoeker toont verder niet aan dat adjunct-commissaris CH niet bevoegd is om onderhavige bestreden beslissing te ondertekenen.

2.3. Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat hij reeds drie documenten heeft neergelegd in verband met de politieklacht die zijn vrouw indiende op 10 augustus 2022 naar aanleiding van de dreiging van zijn buurman om zijn tweede huis af te branden. Eveneens heeft hij de foto's van het afgebrande huis voorgelegd. De Raad merkt dienaangaande vooreerst op dat deze elementen geenszins betwist worden in de bestreden beslissing. Wel heeft de commissaris-generaal op goede gronden vastgesteld dat verzoeker geen begin van bewijs heeft aangebracht ter staving van zijn politieklacht die hij neergelegd zou hebben naar aanleiding van de door hem beweerde brandstichting in december 2020. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat het volledig dossier omtrent de beweerde brandstichting door zijn advocaat bij de politie werd opgevraagd en verkregen met het doel om een procedure bij de rechtbank in te leiden hetgeen ondertussen gebeurd zou zijn (NPO, p. 12). Een door hem ingediende klacht bij de politie zou zich onder andere in dit dossier bevinden. Gelet op het belang van de stukken uit het dossier heeft de protection-officer tijdens het persoonlijk onderhoud aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd hem alle documenten met inbegrip van de klacht bij de politie en getuigenisverklaringen binnen de vijf werkdagen te bezorgen waarop verzoeker bevestigend beantwoordde (NPO, p. 11,14,17). Echter bleef verzoeker in gebreke om dit te doen. Thans brengt hij bij zijn verzoekschrift enkel een document aan, zijnde het schrijven van het Parket/Ministerie van Binnenlandse Zaken van Noord-Macedonië aan de raadsman in zijn thuisland, waarin onder andere wordt bevestigd dat verzoeker naar aanleiding van de brandstichting de politiediensten telefonisch heeft verwittigd, waarna ze een inspectie ter plaatse hebben uitgevoerd. Wat voormeld schrijven betreft stelt de Raad vooreerst vast dat de naam van de advocaat aan wie de brief wordt gericht niet overeenkomt met de gegevens van de advocaat die door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud werd genoemd.

De door verzoeker voorgelegde brief wordt geadresseerd aan een advocatenkantoor (...) gevestigd te Maslenski Brod, (...) terwijl verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn advocaat een zekere (...) betreft uit een andere stad Kičevo (NPO, p. 12). Noch tijdens het persoonlijk onderhoud noch in het verzoekschrift wordt nergens aangegeven dat verzoeker een andere advocaat onder de arm zou genomen hebben dan hetgeen hij oorspronkelijk als zijn advocaat voorstelde. Ten tweede werd nergens in deze brief melding gemaakt dat verzoeker een klacht bij de politie zou ingediend hebben naar aanleiding van beweerde brandstichting. Nochtans was de vraag van protection-officer voldoende duidelijk dat hij voornamelijk naar een bewijs van klachtneerlegging bij de politie verlangde aangezien verzoeker hierover geen eenduidige verklaringen aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud. De inhoud van deze brief betreft louter een beschrijving van de feiten die uitsluitend gelijkenissen vertoont met verzoekers verklaringen betreffende de handelingen van de politie. Gelet op voorgaande besluit de Raad dat verzoeker met dit huidig document geen ander licht werpt op de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal terecht oordeelde dat de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas in zeer ernstige mate wordt ondermijnt nu hij geen bewijs van de neerlegging van een klacht bij de politie kan voorleggen.

2.4. Waar verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van hemzelf enerzijds en deze van zijn vrouw anderzijds nog poogt te vergoelijken, stellende dat er voornamelijk enkele beperkte verschillen zijn qua inschatting van tijdsverloop tussen hun beiden verhalen, slaagt hij er niet in de vastgestelde incoherenties te herstellen. De Raad merkt op dat verzoeker hiermee de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen minimaliseert hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag de vastgestelde incoherentie toe te dekken. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente, consistente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent feiten die de kern uitmaken van zijn vluchtrelaas, zoals onder meer met betrekking tot klachtneerlegging naar aanleiding van de beweerde brandstichting in december 2020. Verzoekers verklaringen hierover zijn echter tegenstrijdig. Zo verklaarde hij aanvankelijk geen klacht bij de politie ingediend te hebben omdat hij dat niet kon aangezien enkel zijn advocaat hiervoor gemachtigd zou zijn omdat zij over de "stempel" beschikte (NPO, p. 12). Vervolgens verklaarde verzoeker dat hij wel degelijk klacht heeft ingediend bij de politie, hiervoor moest hij zelfs naar het politiekantoor gaan om zijn handtekening te zetten, en dat het bewijs van klachtneerlegging bij zijn advocaat in haar kantoor werd opgeslagen (NPO, p. 14). Verzoekers echtgenote verklaarde daarentegen dat ze nooit een schriftelijke klacht hebben ingediend bij de politie. Volgens haar werd de politie enkel telefonisch hiervan verwittigd (NPO, verzoekers echtgenote p. 8,12). Ook verzoekers verklaringen over het tijdstip waarop hij de advocaat zou geraadpleegd hebben naar aanleiding van de brandstichting stemt niet overeen met de verklaringen van diens echtgenote. Zo verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij kort na de beweerde brandstichting, in december 2020, een advocaat heeft geraadpleegd (NPO, p. 11-12). In tegenstelling hiervan verklaarde verzoekers echtgenote dat ze pas in augustus 2022 naar de advocaat te zijn gestapt naar aanleiding van de beweerde brandstichting (NPO verzoekers echtgenote, p. 8,12). Ook legden verzoeker en zijn echtgenote incoherente verklaringen af over de komst van de politie na de beweerde brandstichting. Zo verklaarden allebei dat de brandstichting op 8 december 2020 gebeurde. Verzoekers echtgenote gaf aan dat dit een maandag was en dat de politiediensten pas na drie dagen later op een donderdag zijn aangekomen (NPO, verzoekers echtgenote, p. 5). Echter verklaarde verzoeker dat de politiediensten drie dagen later na de beweerde brandstichting op een maandag aankwamen (NPO, p. 14). Los van deze incoherente verklaringen dient opgemerkt dat 8 december 2020, dus de datum waarop de beweerde brandstichting zich plaatsvond, in werkelijkheid een dinsdag was.

De Raad stelt vast dat verzoeker in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in concreto te weerleggen dan wel te verklaren. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Met zijn opmerking in het verzoekschrift dat er voornamelijk enkele beperkte verschillen zijn in hun beiden verhalen vermag verzoeker niet de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden te herstellen.

2.5. De commissaris-generaal merkt vervolgens op pertinente wijze op dat verzoeker, los van de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde gemeenrechtelijke en interpersoonlijke problemen met zijn buurman, die geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Noord- Macedonië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord- Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Noord-Macedonië voor verzoeker sprake zou zijn van het

bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hoe dan ook wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoeker in casu niet slaagt. Zelfs al wordt er geloof gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging, dan nog blijkt uit niets en maakt verzoeker niet aannemelijk dat het hem dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat zij geen of onvoldoende hulp en bescherming van de lokale autoriteiten hebben ontvangen waardoor er bij een eventueel terugkeer wel degelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade is. Verzoeker vervolgt dat er niets wordt gedaan door de lokale autoriteiten om de zaak te onderzoeken ondanks dat ze de politie diverse keren hebben gecontacteerd omtrent hun problemen. De Raad merkt op dat verzoeker met dit algemene betwisten en bekritisieren geenszins de motivering van de bestreden beslissing weerlegt waarin op goede gronden wordt vastgesteld dat hij niet aannemelijk maakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Te dezen staat in de bestreden beslissingen te lezen als volgt: "Ofschoon jullie ontevreden waren over de daden van de politie en u meende dat de politie maandenlang met u gespeeld heeft (CGVS D., p. 8; p. 12), blijkt uit uw verklaringen dat, voor zover jullie aangetoond zouden hebben dat jullie in december 2020 een klacht bij de politie ingediend zouden hebben, quod non, ze wel degelijk een aantal onderzoekdaden stelde. Zo is de politie ter plaatse gekomen, hebben ze bewijsmateriaal verzameld door foto's te nemen en ondervroegen ze enkele personen, onder wie jullie. Ze hebben tevens D. ondervraagd, die de feiten ontkende, een alibi opgaf en de naam van een andere mogelijke brandstichter opgaf. De politie was ook bereid om een leugentest te organiseren, maar door omstandigheden kon dit niet doorgaan (CGVS D., p. 10-11; CGVS-vragenlijst M., vraag 3.5; CGVS M., p. 5-6; p. 8-10). Dat de politie niet meteen ter plaatse kwam na de brandstichting kan te wijten zijn aan diverse factoren, zoals onder meer de ontoegankelijkheid van de plaats delict (CGVS M., p. 5). Uit het voorgaande kan helemaal niet blijken dat de politie niet bereid of in staat zou zijn geweest om naar aanleiding van de door u aangegeven feiten op te treden. Dat de verantwoordelijke van de brandstichting uiteindelijk niet werd gevat, kan diverse oorzaken hebben, zoals een gebrek aan bewijzen, en wijst op zich niet op onwil of onkunde vanwege de Noord-Macedonische autoriteiten om naar aanleiding van criminele feiten op te treden. Behalve dat u een conflict had met D. en dat hij niet aanwezig was op de begrafenis van uw moeder, i.e. het moment waarop de brand werd gesticht, had u zelf overigens ook geen aanwijzingen dat hij voor de brand verantwoordelijk was (CGVS D., p. 8).

Dat de Noord-Macedonische autoriteiten bereid en in staat waren op te treden naar aanleiding van jullie problemen, blijkt tevens uit het feit dat toen uw vrouw op 10 augustus 2022 naar de politie stapte nadat ze op het dorpsfeest vernomen had dat D. ermee dreigde jullie andere huis ook in brand te steken, ze door de politie verhoord werd, dat haar klacht genoteerd werd, dat D. door de politie ondervraagd werd, dat hij gewaarschuwd werd dat de politie op de hoogte is van zijn mogelijke betrokkenheid bij de brandstichting en dat u naar aanleiding hiervan ook door de politie werd aangesproken. Bovendien werd het dossier naar het hoofdkantoor in Bitola gestuurd (CGVS D., p. 15; CGVS M., p. 7). Zonder de resultaten van het verdere onderzoek van de politie af te wachten vertrokken jullie nauwelijks enkele dagen na de klacht op 15 augustus 2022 reeds naar Albanië om van daaruit naar België te vertrekken (CGVS M., p. 7; p. 11). Ook uit het voorgaande kan niet opgemaakt worden dat de politie niet bereid of in staat geweest zou zijn om naar aanleiding van criminele feiten op te treden.

Verder heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de politie D. in bescherming zou nemen (CGVS D., p. 7-8). Immers, de politie trad in het verleden reeds op tegen D.. Zo werd er in juli 2022 een huiszoeking bij hem thuis gedaan waarbij illegaal geschoten wild en wapens in beslag genomen werden. Er loopt naar aanleiding hiervan ook een rechtszaak tegen hem (CGVS D., p. 10; p. 14; CGVS M., p. 6). Geconfronteerd hiermee, verklaarde u onder meer dat de politie soms ook haar werk moet doen, dat niet heel het politiebureau maar slechts twee of drie agenten aan zijn kant staan, dat als de politie ziet dat je een (illegaal) wapen hebt ze dat wapen moet meenemen omdat de wetten zo zijn en dat wanneer men naar het politiehooftkwartier in Bitola gaat en een hogere agent zich over de zaak ontfermt de politie haar werk wel moet doen (CGVS, p. 14). Deze repliek bevestigt enkel maar dat de politie bereid is om tegen D. op te treden. In dit verband kan trouwens opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat D. bang was dat jullie hem zouden aangeven bij de politie omdat hij jaagde buiten het jachtseizoen (CGVS M., p. 9). Indien D. werkelijk ongenaakbaar zou zijn, kan aangenomen worden dat hij daar niet bang voor zou moeten zijn.

Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem met betrekking tot hem verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoeker toont derhalve niet aan dat het hem met betrekking tot de

door hem ingeroepen problematiek, daargelaten de geloofwaardigheid van die verklaarde probleem, aan nationale bescherming ontbreekt.

*Het loutere betoog in het verzoekschrift dat Noord-Macedonië een land is waar vriendjespolitiek en corruptie schering en inslag zijn en dit nog meer in kleine dorpsgemeenschappen volstaan niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe geheel in gebreke.*

*De Raad wijst er nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.*

*2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd overeind en worden deze door de Raad tot de zijne gemaakt.*

*3. Uit niets blijkt dat er heden in Noord-Macedonië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.*

*4. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Noord-Macedonië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

*3. Bijgevolg blijkt evenmin dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.*

*4. Gelet op het voorgaande, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Noord-Macedonië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 januari 2024 staat het volgende vermeld:

*“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees*

*De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.*

*VzP verwijst naar de geschriften van de procedure en op vraag van de Kvz bevestigt zij haar Noord-Macedonische nationaliteit te betwisten.”*

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich voor haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven baseert als degene die door haar partner, de heer D. F., worden aangevoerd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake verzoekende partij haar partner wordt bij arrest nr. 301 948 van 20 februari 2024 als volgt gemotiveerd:

*“1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:*

*“1. Verzoeker, die verklaart Noord-Macedonische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 30 januari 2023 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.*

*Bij het, ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022, werd Noord-Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 duidt Noord-Macedonië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Noord-Macedonië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.*

*In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.*

*2. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Noord-Macedonië opnieuw geconfronteerd te worden met zijn buurman waarvan hij vermoedt dat hij zijn huis heeft afgebrand en die van plan zou zijn om zijn ander huis ook af te branden. Hierdoor vreest hij voor zijn leven en dat van zijn hele gezin. In de bestreden beslissing wordt er vooreerst op gewezen dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde gemeenrechtelijke en interpersoonlijke problemen met zijn buurman, die geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Noord-Macedonië voor verzoeker sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*2.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) stelt vast dat*

*hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker komt immers niet verder dan het poneren van een vrees, het volharden in eerder afgelegde verklaringen, het bekritisieren en minimaliseren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.*

*2.2. In zijn verzoekschrift voert verzoeker vooreerst de “formele ongeldigheid van de bestreden beslissing” aan omdat uit de aan hem ter kennis gebrachte beslissing op geen enkele wijze kan worden afgeleid of deze beslissing werd genomen door een bevoegd persoon.*

*Voor zover verzoeker aanvoert dat de kennisgeving van de bestreden beslissing louter “De gemachtigde ambtenaar” vermeldt, wijst de Raad erop dat een kennisgeving geen voor vernietiging vatbare handeling is (RvS 13 oktober 2015, nr. 232.536). Verzoekers kritiek op deze kennisgeving kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, laat staan tot het bekomen van internationale bescherming in zijn hoofde.*

*Ten overvloede stelt de Raad nog vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de “kennisgeving van beslissing” van 30 januari 2023 (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 3) het volgende vermeldt:*

*“Voor de commissaris-generaal,  
De gemachtigde ambtenaar,  
[manuele handtekening]  
PNI”*

*Hieruit blijkt dat de kennisgeving van de bestreden beslissing – voor de commissaris-generaal – werd gedaan en werd gehandtekend door de ambtenaar “PNI”. Bijgevolg is het wel degelijk mogelijk te achterhalen welke ambtenaar de kennisgeving van de beslissing heeft uitgevoerd.*

*De beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 3), bevat een stempel “Bij delegatie CH Adjunct-commissaris” en een handtekening. De thans voorliggende bestreden beslissing vermeldt bijgevolg wel degelijk door wie ze werd genomen en bevat een stempel én handtekening. Dat de kopie van de bestreden beslissing, die verzoeker ontving bij kennisgeving van 30 januari 2023, deze stempel en handtekening niet bevat, doet hieraan geen afbreuk, noch leidt dit tot de ongeldigheid van de bestreden beslissing. Verzoeker kon immers wel degelijk kennis nemen van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus met stempel en handtekening, aangezien deze beslissing zich in het administratief dossier bevindt. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage. Conform artikel 32 van de Grondwet heeft ieder “het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in artikel 134”. Het inzagerrecht laat verzoeker toe om zijn dossier op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) in te kijken en kennis te nemen van de inhoud ervan. Verzoeker toont verder niet aan dat adjunct-commissaris CH niet bevoegd is om onderhavige bestreden beslissing te ondertekenen.*

*2.3. Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat hij reeds drie documenten heeft neergelegd in verband met de politieklacht die zijn vrouw indiende op 10 augustus 2022 naar aanleiding van de dreiging van zijn buurman om zijn tweede huis af te branden. Eveneens heeft hij de foto's van het afgebrande huis voorgelegd. De Raad merkt dienaangaande vooreerst op dat deze elementen geenszins betwist worden in de bestreden beslissing. Wel heeft de commissaris-generaal op goede gronden vastgesteld dat verzoeker geen begin van bewijs heeft aangebracht ter staving van zijn politieklacht die hij neergelegd zou hebben naar aanleiding van de door hem beweerde brandstichting in december 2020. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat het volledig dossier omtrent de beweerde brandstichting door zijn advocaat bij de politie werd opgevraagd en verkregen met het doel om een procedure bij de rechtbank in te leiden hetgeen ondertussen gebeurd zou zijn (NPO, p. 12). Een door hem ingediende klacht bij de politie zou zich onder andere in dit dossier bevinden. Gelet op het belang van de stukken uit het dossier heeft de protection-officer tijdens het persoonlijk onderhoud aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd hem alle documenten met inbegrip van de klacht bij de politie en*



getuigenisverklaringen binnen de vijf werkdagen te bezorgen waarop verzoeker bevestigend beantwoordde (NPO, p. 11,14,17). Echter bleef verzoeker in gebreke om dit te doen. Thans brengt hij bij zijn verzoekschrift enkel een document aan, zijnde het schrijven van het Parket/Ministerie van Binnenlandse Zaken van Noord-Macedonië aan de raadsman in zijn thuisland, waarin onder andere wordt bevestigd dat verzoeker naar aanleiding van de brandstichting de politiediensten telefonisch heeft verwittigd, waarna ze een inspectie ter plaatse hebben uitgevoerd. Wat voormeld schrijven betreft stelt de Raad vooreerst vast dat de naam van de advocaat aan wie de brief wordt gericht niet overeenkomt met de gegevens van de advocaat die door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud werd genoemd. De door verzoeker voorgelegde brief wordt geadresseerd aan een advocatenkantoor (...) gevestigd te Maslenski Brod, (...) terwijl verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn advocaat een zekere (...) betreft uit een andere stad Kičevo (NPO, p.12). Noch tijdens het persoonlijk onderhoud noch in het verzoekschrift wordt nergens aangegeven dat verzoeker een andere advocaat onder de arm zou genomen hebben dan hetgeen hij oorspronkelijk als zijn advocaat voorstelde. Ten tweede werd nergens in deze brief melding gemaakt dat verzoeker een klacht bij de politie zou ingediend hebben naar aanleiding van beweerde brandstichting. Nochtans was de vraag van protection-officer voldoende duidelijk dat hij voornamelijk naar een bewijs van klachtneerlegging bij de politie verlangde aangezien verzoeker hierover geen eenduidige verklaringen aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud. De inhoud van deze brief betreft louter een beschrijving van de feiten die uitsluitend gelijkenissen vertoont met verzoekers verklaringen betreffende de handelingen van de politie. Gelet op voorgaande besluit de Raad dat verzoeker met dit huidig document geen ander licht werpt op de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal terecht oordeelde dat de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas in zeer ernstige mate wordt ondermijnt nu hij geen bewijs van de neerlegging van een klacht bij de politie kan voorleggen.

2.4. Waar verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van hemzelf enerzijds en deze van zijn vrouw anderzijds nog poogt te vergoelijken, stellende dat er voornamelijk enkele beperkte verschillen zijn qua inschatting van tijdsverloop tussen hun beiden verhalen, slaagt hij er niet in de vastgestelde incoherenties te herstellen. De Raad merkt op dat verzoeker hiermee de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen minimaliseert hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag de vastgestelde incoherentie toe te dekken. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente, consistente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent feiten die de kern uitmaken van zijn vluchtrelaas, zoals onder meer met betrekking tot klachtneerlegging naar aanleiding van de beweerde brandstichting in december 2020. Verzoekers verklaringen hierover zijn echter tegenstrijdig. Zo verklaarde hij aanvankelijk geen klacht bij de politie ingediend te hebben omdat hij dat niet kon aangezien enkel zijn advocaat hiervoor gemachtigd zou zijn omdat zij over de "stempel" beschikte (NPO, p. 12). Vervolgens verklaarde verzoeker dat hij wel degelijk klacht heeft ingediend bij de politie, hiervoor moest hij zelfs naar het politiekantoor gaan om zijn handtekening te zetten, en dat het bewijs van klachtneerlegging bij zijn advocaat in haar kantoor werd opgeslagen (NPO, p. 14). Verzoekers echtgenote verklaarde daarentegen dat ze nooit een schriftelijke klacht hebben ingediend bij de politie. Volgens haar werd de politie enkel telefonisch hiervan verwittigd (NPO, verzoekers echtgenote p. 8,12). Ook verzoekers verklaringen over het tijdstip waarop hij de advocaat zou geraadpleegd hebben naar aanleiding van de brandstichting stemt niet overeen met de verklaringen van diens echtgenote. Zo verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij kort na de beweerde brandstichting, in december 2020, een advocaat heeft geraadpleegd (NPO, p. 11-12). In tegenstelling hiervan verklaarde verzoekers echtgenote dat ze pas in augustus 2022 naar de advocaat te zijn gestapt naar aanleiding van de beweerde brandstichting (NPO verzoekers echtgenote, p. 8,12). Ook legden verzoeker en zijn echtgenote incoherente verklaringen af over de komst van de politie na de beweerde brandstichting. Zo verklaarden allebei dat de brandstichting op 8 december 2020 gebeurde. Verzoekers echtgenote gaf aan dat dit een maandag was en dat de politiediensten pas na drie dagen later op een donderdag zijn aangekomen (NPO, verzoekers echtgenote, p. 5). Echter verklaarde verzoeker dat de politiediensten drie dagen later na de beweerde brandstichting op een maandag aankwamen (NPO, p. 14). Los van deze incoherente verklaringen dient opgemerkt dat 8 december 2020, dus de datum waarop de beweerde brandstichting zich plaatsvond, in werkelijkheid een dinsdag was.

De Raad stelt vast dat verzoeker in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in concreto te weerleggen dan wel te verklaren. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het

administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Met zijn opmerking in het verzoekschrift dat er voornamelijk enkele beperkte verschillen zijn in hun beiden verhalen vermag verzoeker niet de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden te herstellen.

2.5. De commissaris-generaal merkt vervolgens op pertinente wijze op dat verzoeker, los van de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde gemeenrechtelijke en interpersoonlijke problemen met zijn buurman, die geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Noord-Macedonië voor verzoeker sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hoe dan ook wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoeker in casu niet slaagt. Zelfs al wordt er geloof gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging, dan nog blijkt uit niets en maakt verzoeker niet aannemelijk dat het hem dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat zij geen of onvoldoende hulp en bescherming van de lokale autoriteiten hebben ontvangen waardoor er bij een eventueel terugkeer wel degelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade is. Verzoeker vervolgt dat er niets wordt gedaan door de lokale autoriteiten om de zaak te onderzoeken ondanks dat ze de politie diverse keren hebben gecontacteerd omtrent hun problemen. De Raad merkt op dat verzoeker met dit algemene betwisten en bekritisieren geenszins de motivering van de bestreden beslissing weerlegt waarin op goede gronden wordt vastgesteld dat hij niet aannemelijk maakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Te dezen staat in de bestreden beslissingen te lezen als volgt: “Ofschoon jullie ontevreden waren over de daden van de politie en u meende dat de politie maandenlang met u gespeeld heeft (CGVS D., p. 8; p. 12), blijkt uit uw verklaringen dat, voor zover jullie aangetoond zouden hebben dat jullie in december 2020 een klacht bij de politie ingediend zouden hebben, quod non, ze wel degelijk een aantal onderzoeksdaden stelde. Zo is de politie ter plaatse gekomen, hebben ze bewijsmateriaal verzameld door foto’s te nemen en ondervroegen ze enkele personen, onder wie jullie. Ze hebben tevens D. ondervraagd, die de feiten ontkende, een alibi opgaf en de naam van een andere mogelijke brandstichter opgaf. De politie was ook bereid om een leugentest te organiseren, maar door omstandigheden kon dit niet doorgaan (CGVS D., p. 10-11; CGVS-vragenlijst M., vraag 3.5; CGVS M., p. 5-6; p. 8-10). Dat de politie niet meteen ter plaatse kwam na de brandstichting kan te wijten zijn aan diverse factoren, zoals onder meer de ontoegankelijkheid van de plaats delict (CGVS M., p. 5). Uit het voorgaande kan helemaal niet blijken dat de politie niet bereid of in staat zou zijn geweest om naar aanleiding van de door u aangegeven feiten op te treden. Dat de verantwoordelijke van de brandstichting uiteindelijk niet werd gevat, kan diverse oorzaken hebben, zoals een gebrek aan bewijzen, en wijst op zich niet op onwil of onkunde vanwege de Noord-Macedonische autoriteiten om naar aanleiding van criminele feiten op te treden. Behalve dat u een conflict had met D. en dat hij niet aanwezig was op de begrafenis van uw moeder, i.e. het moment waarop de brand werd gesticht, had u zelf overigens ook geen aanwijzingen dat hij voor de brand verantwoordelijk was (CGVS D., p. 8).

Dat de Noord-Macedonische autoriteiten bereid en in staat waren op te treden naar aanleiding van jullie problemen, blijkt tevens uit het feit dat toen uw vrouw op 10 augustus 2022 naar de politie stapte nadat ze op het dorpsfeest vernomen had dat D. ermee dreigde jullie andere huis ook in brand te steken, ze door de politie verhoord werd, dat haar klacht genoteerd werd, dat D. door de politie ondervraagd werd, dat hij gewaarschuwd werd dat de politie op de hoogte is van zijn mogelijke betrokkenheid bij de brandstichting en dat u naar aanleiding hiervan ook door de politie werd aangesproken. Bovendien werd het dossier naar het hoofdkantoor in Bitola gestuurd (CGVS D., p. 15; CGVS M., p. 7). Zonder de resultaten van het verdere onderzoek van de politie af te wachten vertrokken jullie nauwelijks enkele dagen na de klacht op 15 augustus 2022 reeds naar Albanië om van daaruit naar België te vertrekken

(CGVS M., p. 7; p. 11). Ook uit het voorgaande kan niet opgemaakt worden dat de politie niet bereid of in staat geweest zou zijn om naar aanleiding van criminele feiten op te treden.

Verder heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de politie D. in bescherming zou nemen (CGVS D., p. 7-8). Immers, de politie trad in het verleden reeds op tegen D.. Zo werd er in juli 2022 een huiszoeking bij hem thuis gedaan waarbij illegaal geschoten wild en wapens in beslag genomen werden. Er loopt naar aanleiding hiervan ook een rechtszaak tegen hem (CGVS D., p. 10; p. 14; CGVS M., p. 6). Geconfronteerd hiermee, verklaarde u onder meer dat de politie soms ook haar werk moet doen, dat niet heel het politiebureau maar slechts twee of drie agenten aan zijn kant staan, dat als de politie ziet dat je een (illegaal) wapen hebt ze dat wapen moet meenemen omdat de wetten zo zijn en dat wanneer men naar het politiehooftkwartier in Bitola gaat en een hogere agent zich over de zaak ontfermt de politie haar werk wel moet doen (CGVS, p. 14). Deze repliek bevestigt enkel maar dat de politie bereid is om tegen D. op te treden. In dit verband kan trouwens opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat D. bang was dat jullie hem zouden aangeven bij de politie omdat hij jaagde buiten het jachtseizoen (CGVS M., p. 9). Indien D. werkelijk ongenaakbaar zou zijn, kan aangenomen worden dat hij daar niet bang voor zou moeten zijn.

Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem met betrekking tot hem verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoeker toont derhalve niet aan dat het hem met betrekking tot de door hem ingeroepen problematiek, daargelaten de geloofwaardigheid van die verklaarde probleem, aan nationale bescherming ontbreekt.

Het loutere betoog in het verzoekschrift dat Noord-Macedonië een land is waar vriendjespolitiek en corruptie schering en inslag zijn en dit nog meer in kleine dorpsgemeenschappen volstaan niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe geheel in gebreke.

De Raad wijst er nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd overeind en worden deze door de Raad tot de zijne gemaakt.

3. Uit niets blijkt dat er heden in Noord-Macedonië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Noord-Macedonië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

*Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).*

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 januari 2024 staat het volgende vermeld:

*“Tolk 1770 legt de eed af en tolkt Macedonisch*

*De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.*

*VzP verwijst naar de geschriften van de procedure en wijst op de criminaliteit in Noord-Macedonië, ze heeft problemen met haar buurman, die haar huis in brand gestoken heeft. Ze is bij de autoriteiten gaan aankloppen voor hulp maar het is heel moeilijk om iets te bekomen. Ze heeft hiervan bewijzen, ze werd elke keer hulp geweigerd. Ze zoekt veiligheid voor haar en haar kinderen, ze wil een eerlijk leven leiden maar in Noord-Macedonië draait alles om geld en criminaliteit.”*

5. Met haar betoog ter terechtzitting verwijst de verzoekende partij in wezen naar elementen waarop middels voormelde beschikking met verwijzing naar de concrete motieven van de bestreden beslissing reeds werd geantwoord. De verzoekende partij gaat met haar uiteenzetting dan ook voorbij aan de gronden van voormelde beschikking, zoals hiervoor uiteengezet. Uit een eenvoudige lezing blijkt onder meer dat de verzoekende partij, los van de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Deze vaststellingen worden uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissing en in voornoemde beschikking waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden van de verzoekende partij en waarin hierover uitgebreid wordt gemotiveerd met verwijzingen naar haar verklaringen.

*In voormelde beschikking wordt reeds aangestipt dat de verzoekende partij geen begin van bewijs heeft aangebracht ter staving van haar politieklacht die zij neergelegd zou hebben naar aanleiding van de door haar aangehaalde brandstichting. Tevens wordt in de beschikking geoordeeld dat op basis van verzoekende partij haar verklaringen helemaal niet kan blijken dat de politie niet bereid of in staat zou zijn geweest om naar aanleiding van de door de verzoekende partij aangegeven feiten op te treden. Door ter terechtzitting opnieuw te betogen dat zij bij de autoriteiten van haar herkomstland tevergeefs om hulp heeft gevraagd gaat de verzoekende partij niet in op de gronden van voormelde beschikking, minstens slaagt zij er niet in hier afbreuk aan te doen. Haar betoog dat zij hiervan bewijzen zou hebben betreft evenwel een louter blote bewering aangezien verzoekende partij tijdens de gehele beroepsprocedure geen enkel bewijs heeft aangebracht. Met haar betoog ter terechtzitting toont de verzoekende partij hoe dan ook niet in concreto aan en maakt zij geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. Door te herhalen en reeds aangevoerde elementen te herformuleren zonder in concreto in te gaan op de gronden van voormelde beschikking, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven.*

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 28 november 2023 opgenomen grond. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij substantiële redenen heeft opgegeven om haar

*land van herkomst, Noord-Macedonië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

5. Wat betreft verzoekende partij haar betoog ter terechtzitting waarbij zij haar Noord-Macedonische nationaliteit betwist, blijkt uit het administratief dossier niet dat zij afstand zou gedaan hebben van haar Noord-Macedonische nationaliteit. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat haar Noord-Macedonische nationaliteit door de autoriteiten van haar herkomstland om de een of andere reden zou afgenomen zijn. Daarenboven had de verzoekende partij bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming verklaard zowel over de Noord-Macedonische als Albanese nationaliteit te beschikken. Het is bijgevolg een misleidende, blote bewering, door plotsklaps te verklaren zonder onderbouwing of staving van stukken dat ze niet beschikt over de Noord-Macedonische nationaliteit.

6. Bijgevolg blijkt evenmin dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS